

Τα καλύτερα παραμύθια στα ελληνικά!

Μυρτώ Πετροπούλου: Ένα Χριστουγεννιάτικο Παραμύθι

Ένα Χριστουγεννιάτικο Παραμύθι

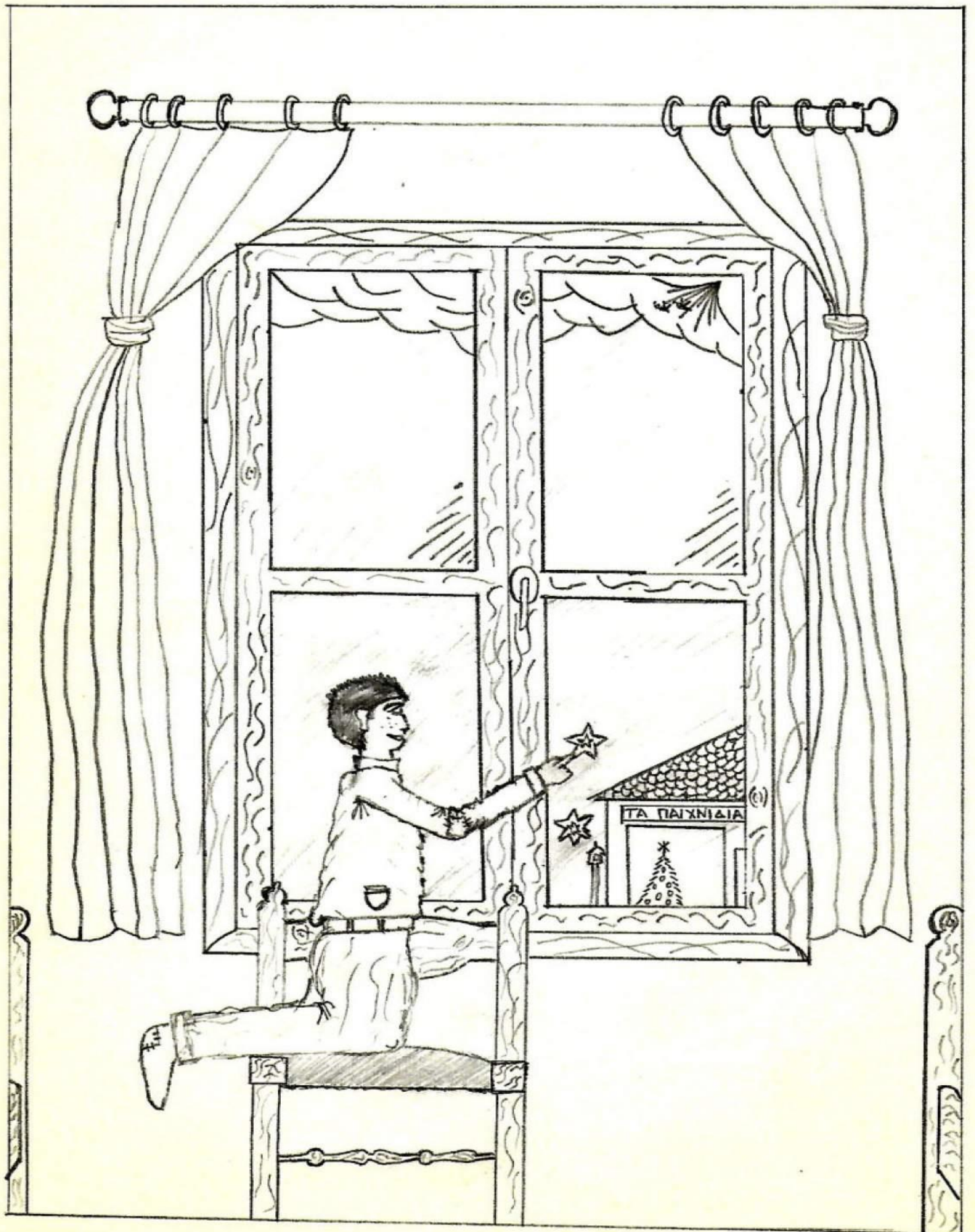
Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος στο βασίλειο του ουρανού επικρατεί αναστάτωση. Όλοι οι άγγελοι θέλουν να κάνουν τα Χριστούγεννά μας όσο πιο όμορφα γίνεται. Άλλοι ετοιμάζουν το χιόνι που θα πέσει, άλλοι φροντίζουν το πνεύμα των Χριστουγέννων να πάει παντού, κάποιοι ετοιμάζουν τα μικρά θαύματα που θα γίνουν, κάποιοι άλλοι ελέγχουν τα φτερά τους ώστε να είναι έτοιμα για να πετάξουν από άκρη σε άκρη σε όλη τη γη και όλοι ψέλνουν με την υπέροχη, αγγελική φωνή τους.

Στο σχολείο του ουρανού ακούγονται χαρούμενες φωνούλες «επιτέλους Χριστούγεννα!!! Επιτέλους διακοπές!!! Γιούπππππ!!!». Είναι τα μικρά αγγελάκια που περίμεναν πως και πως αυτές τις μέρες. Και φυσικά ένας λόγος που χαίρονται είναι γιατί θα συναντήσουν και πάλι τους ανθρώπους. Κάθε Χριστούγεννα η κυρία Πηνελόπη, η δασκάλα τους τους αναθέτει σαν εργασία να κατεβούν στη γη και να προσφέρουν τη βοήθεια τους σε κάποιον που την έχει ανάγκη.

Ένα μικρό και χαριτωμένο αγγελάκι ο Μιχαλάκης πετάει από δω και από εκεί και δοκιμάζει τα ολόλευκα φτερά του, είναι η πρώτη του φορά που θα κατεβεί στη γη και ανυπομονεί. Αναρωτιέται πώς να είναι, πως θα εφαρμόσει όλα όσα έμαθε στο σχολείο και ποιον να βοηθήσει και πως θα το κάνει. Ουφ δύσκολο άρχισε να του φαίνεται αλλά η χαρά του είναι τόσο μεγάλη που δεν τον πειράζει « μια χαρά θα τα καταφέρω» σκέφτεται.

Επιτέλους η μεγάλη μέρα έφτασε. Τα αγγελάκια στέκονται το ένα δίπλα στο άλλο και παίρνουν τις τελευταίες οδηγίες και συμβουλές από την κυρία Πηνελόπη και όταν εκείνη τελείωσε και τους ευχήθηκε καλή τύχη πέταξαν όλα μαζί σαν σμήνος και ρίχτηκαν προς τη γη. Ο ουρανός φωτίστηκε πάρα πολύ από τα ασημόλευκα φτερά τους και το ταξίδι ξεκίνησε.

Σε μια άκρη της μικρής πόλης, δίπλα στο ποτάμι είναι ένα μεγάλο σπίτι με μια τεράστια αυλή. Είναι ένα ορφανοτροφείο. Εκεί φιλοξενούνται παιδάκια που δεν ήταν τόσο τυχερά, όπως άλλα, και έμειναν μόνα στη ζωή τους. Ένα από αυτά τα παιδάκια είναι και ο Γιαννάκης. Είναι εφτά χρονών, με καστανά μάτια και μαλλιά, αδύνατος και με ένα υπέροχο χαμογελαστό προσωπάκι. Κάθεται δίπλα στο παράθυρο και με τα μικρά δαχτυλάκια του ζωγραφίζει αστέρια στο ιδρωμένο τζάμι. Είναι σκεπτικός γιατί άκουσε την κυρία Χριστίνα, που τόσο αγαπάει και φροντίζει τα παιδιά εδώ, να μιλάει με τη κυρία Μαργαρίτα, τη διευθύντρια και λέγανε ότι φέτος δεν έχουν αρκετά χρήματα για να πάρουν δώρα σε όλα τα παιδιά, ούτε και μπορούν να κάνουν ένα μεγάλο και γιορτινό τραπέζι για τα Χριστούγεννα. Ο Γιαννάκης που τα άκουσε αυτά λοιπόν, και όχι δεν κρυφάκουσε... απλά περνούσε εκείνη την ώρα από δίπλα τους, μπήκε σε σκέψεις « και τώρα τι να κάνω; να το πω στους άλλους και να κάνουμε κάτι όλα τα παιδιά μαζί; και μένουν μόνο τρεις μέρες για τα Χριστούγεννα, τι θα προλάβουμε;» Τις σκέψεις του διέκοψε το παραμιλητό του μικρού στρουμπουλού Μανώλη που κοιμόταν στο διπλανό κρεβάτι από το δικό του « ωωωω πόσα ζαχαρωτά!!! Πωωπώ τι νόστιμα!!!». Ο Γιαννάκης χαμογέλασε, σκέπασε τον Μανώλη καλύτερα με την κουβέρτα του και ξάπλωσε και αυτός στο κρεβάτι του. Προσευχήθηκε να γίνει ένα θαύμα και να έχουν τα ωραιότερα Χριστούγεννα, μετά έκλεισε τα μάτια του και αποκοιμήθηκε.

Σχέδιο του Βαγγέλη Πετρόπουλου

Το αγγελάκι ο Μιχαλάκης που άκουσε την προσευχή του, στάθηκε έξω από το παράθυρο με τα ζωγραφισμένα αστέρια και κοιτώντας μέσα στο δωμάτιο

που κοιμόταν τα παιδιά το αποφάσισε. «Αυτό θα κάνω λοιπόν! Θα κάνω τα Χριστούγεννα τους αξέχαστα!!» είπε από μέσα του. «Ναι αλλά πως θα τα καταφέρω;» σκέφτηκε και τότε το βρήκε «Μα ναι, θα επισκεφτώ στον ύπνο τους κάποιους ανθρώπους και θα τους ζητήσω να βοηθήσουν».

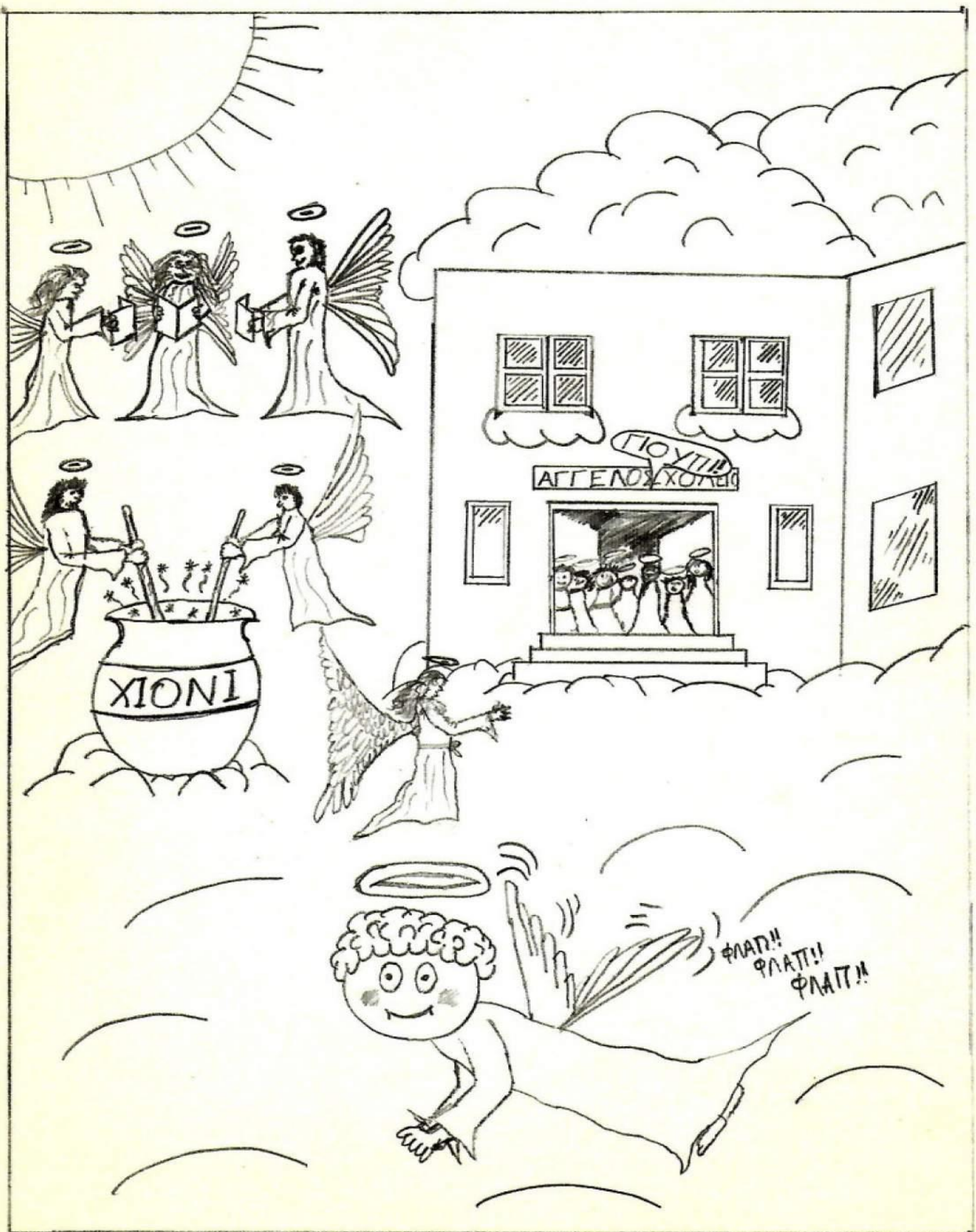
Χωρίς να χάσει χρόνο, το ίδιο κιόλας βράδυ εμφανίστηκε στον ύπνο του κύριου Χρήστου, που είχε μαγαζί με παιχνίδια και του ζήτησε να διαλέξει όμορφα παιχνίδια, κούκλες, αυτοκινητάκια, τρενάκια, παζλ, λούτρινα ζωάκια και άλλα, να τα τυλίξει με χαρούμενα χαρτιά, να τα δέσει με πολύχρωμες κορδέλες και να τα δώσει στα παιδιά στο ορφανοτροφείο. Έτσι και έγινε. Όταν ξύπνησε ο κύριος Χρήστος δε θυμόταν τι όνειρο είδε αλλά ένιωθε πολύ ευτυχισμένος και θέλοντας να μοιραστεί τη χαρά του ετοίμασε πολλά πολλά παιχνίδια και τα πήγε στο ορφανοτροφείο που γέμισε δώρα για όλους. Όταν τα είδαν τα παιδιά πήδηξαν από τη χαρά τους και όλη μέρα γυρνούσαν γύρω γύρω από τα δώρα θαυμάζοντάς τα.

Το αγγελάκι ο Μιχαλάκης το δεύτερο βράδυ επισκέφτηκε την κυρία Ελισάβετ, τη φουρνάρισσα που έφτιαχνε τα πιο νόστιμα και μυρωδάτα μπισκότα. Της ζήτησε λοιπόν να κάνει πολλά γλυκά, μελομακάρονα, κουραμπιέδες, δίπλες, σοκολάτες, μπισκότα και να τα πάει στα παιδιά. Πρωί πρωί η κυρία Ελισάβετ ζύμωνε, φούρνιζε, έψηνε τα πιο λαχταριστά γλυκά που έχετε δει ποτέ. Και αφού τα ετοίμασε και τα βόλεψε όλα σε μεγάλες, χριστουγεννιάτικες πιατέλες, ξεκίνησε για το ορφανοτροφείο. Στο δρόμο όποιο συναντούσε του έλεγε που πάει και του εύχονταν καλά Χριστούγεννα. Έτσι πολλοί ήταν αυτοί που αποφάσισαν να κάνουν κάτι, να προσφέρουν κάποια χαρά στα παιδιά. Βλέπεις αύριο Χριστούγεννα, ημέρα αγάπης και προσφοράς. Έτσι άλλοι πήραν να πάνε χριστουγεννιάτικα στολίδια, άλλοι φαγητά, άλλοι πίτες, κάποιοι άλλοι ρούχα, άλλοι βιβλία, και όλοι ένιωθαν να γεμίζουν με ευτυχία, γιατί όταν παίρνεις ένα δώρο χάρεις πάρα πολύ αλλά όταν κάνεις ένα δώρο από την καρδιά σου νιώθεις πραγματικά ευτυχισμένος. Το αγγελάκι ο Μιχαλάκης βλέποντας τι είχε καταφέρει έτριψε τα χέρια του από χαρά. Τίναξε τις φτερούγες του να ρίξει το χιόνι και πέταξε ευχαριστημένο προς τον ουρανό να πει την κυρία Πηνελόπη τα νέα του και να ζητήσει μια χάρη.

Την άλλη μέρα ξημέρωσαν επιτέλους τα Χριστούγεννα. Τα παιδιά σηκώθηκαν από τα κρεβάτια τους και έτρεξαν στα παράθυρα. «ΧΙΟΝΙΖΕΙ!!!! Ελάτε όλοι να δείτε!!» «πωπωπω χιόνι!!!». Αλλά αυτό που τους έκανε ακόμα μεγαλύτερη εντύπωση ήταν ότι όλα ήταν στολισμένα. Η αυλή, το μεγάλο δέντρο, η πόρτα όλα-όλα, με πολλά χρωματιστά στολίδια που λαμπύριζαν μέσα στο χιόνι δίπλα στα λαμπάκια που αναβόσβηναν χαρούμενα. Πήγαν

γρήγορα να πλυθούν, να ντυθούν, να ετοιμαστούν και να βγουν να παίξουν χιονοπόλεμο και να κάνουν χιονάνθρωπους.

Η κυρία Χριστίνα τα έβλεπε και τα καμάρωνε. Ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει πως έγιναν όλα αυτά. Είχανε δώρα για όλα τα παιδιά, το τραπέζι τους ήταν γεμάτο με λιχουδιές και υπέροχα φαγητά και παντού υπήρχαν στολίδια, φωτάκια και χρώματα. Συγκινημένη σκούπισε ένα δάκρυ που έτρεξε στο μάγουλο της. «Μακάρι όλα τα δάκρυα να ήταν έτσι, δάκρυα χαράς» σκέφτηκε και χαμογέλασε την ίδια ώρα που περνούσε από δίπλα της ο Γιαννάκης και από πίσω ο Μανώλης. «Βάλτε τα σκουφάκια σας. Θα κρυώσετε» φώναξε. Ο Γιαννάκης της είπε εντάξει, της έδωσε ένα φιλί και με το σκουφί στο ένα χέρι τράβηξε το Μανώλη έξω στο χιόνι.

Σχέδιο του Βαγγέλη Πετρόπουλου

Αφού έπαιξαν όλα τα παιδιά με την ψυχή τους στη στολισμένη αυλή, λίγο το κρύο, λίγο το παιχνίδι πείνασαν σαν λύκοι. Την ώρα του φαγητού δεν ήξεραν τι να πρωτοβάλλουν στο πιάτο τους, ήταν όλα πεντανόστιμα και ευωδίαζαν, γεμίζοντας όλο το χώρο λαχταριστές μυρωδιές. Στη μέση της τραπεζαρίας ήταν το στολισμένο δέντρο με όλα τα δώρα από κάτω. Άλλος ένας καλός λόγος να ανοίξει η όρεξή σου, δε νομίζετε; Όλα ήταν καταπληκτικά, πανέμορφα και παντού απλωνόταν μια γλυκιά ζέστη, ήταν από τις ψαλμωδίες των αγγέλων που ζεσταίνουν τις καρδιές. Αυτή ήταν η χάρη που ζήτησε το αγγελάκι ο Μιχαλάκης από τη δασκάλα του, να στείλει μερικούς αγγέλους στο ορφανοτροφείο να ψάλλουν και να σκορπίσουν ζεστασιά και χαρά. Όπως λέει και ο Γιαννάκης ήταν από τα ωραιότερα Χριστούγεννα της ζωής του, θα του μείνουν αξέχαστα για πάντα.

Αυτό το πολύ όμορφο Χριστουγεννιάτικο Παραμύθι γράφτηκε από την Μυρτώ Πετροπούλου και η εικονογράφηση είναι του Βαγγέλη Πετρόπουλου.